



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De  
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,  
Commentariorum Libri LVIII**

**Valeriano, Pierio**

**[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678**

Cornuti.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14259**

A rario dediti sunt cavillantur, genus hominum ignavum appellant, quod, ut apud Juvenalem est, te-  
sto gaudet & umbra.

DE ASIONE.  
IGNOBILITAS. CAP. XLVI.

IGNobilem hominem, atque uti dici solet, Terræ filium, notare si vellent. A sionem illum pingebant,  
I qui diversus à perenni est, corpore pingui & minimè vocali. Nihil enim habetur exploratum de  
generatione ejus, cujusmodi, qualisq; sit: cæterum Favoniis tantum stantibus eum apparere con-  
stat, veluti etiam pleriq; homines ignobiles, potentiorum tantum favore aliquo, tali quippe adspi-  
rante Favonio, nullis alioqui natalibus, nulla probitate, nulla virtute, nulla muniti disciplina ad cla-  
rissimas interdum dignitates evehuntur, omnibus unde hi prodierunt, admirantibus. Nactuarum  
hoc est genus maximum, quibus pluma aurium modo surrigitur, unde & nomen illi: otus enim Græ-  
cis est, de qua quidem apud Athenæum plura comperies.

A sionis ge-  
neratio in-  
cognita.  
Idem Plin.  
lib. 10. c. 27.  
Easdem a-  
ves quidam  
dicunt.  
ὄτις αἰς.

MIMUS. CAP. XLVII.

PER hanc avem plerique mimum atque parasitum expriment: non enim à mimica multum distat  
ars parasitandi, quam ita describit Horatius:

*Alter in obsequium plus a quo pronus, & imi*

*Derisor lecti, sic nutum divitiæ horret.*

*Sic itent voces, & verba cadentia tollit,*

*Ut puerum credas sevo dictata magistro.*

*Reddere, vel partes mimum tractare secundas.*

Epist. lib. 1.  
Sat. 18.

Est enim hæc avis omnium maximè imitatrix, & ut Plinius ait, parasita, & quodam genere sal-  
tatrix.

CORNUTI. CAP. XLVIII.

HÆc in clypeo atq; insigni militum Romanorum, qui recentiori tempore, paulo ante quam de-  
clinaret Imperium, sub Magistro peditum merebant, ordinis ejus agnum fuit qui CORNUTI  
appellabatur: eratque ales prasini coloris in orbiculo luteo, quem cæruleus ambitus late ductus  
circumplectatur, à quo mox arctior & ipse luteus, & circa marginem extremus ruber.

DE JYNX. CAP. XLIX.

JYNx inter linguâ nobiles enumeratur, pro quo nomine Lyncem complusculis in locis apud Plini-  
um corrupte scriptum offendes indice etiam illo tam copioso, eodem errore perplexo notato:  
quippe qui volucre animal quadrupedibus adnumerarint. Lyncem eam quæ nostra Jynx est, arbitra-  
ti, Fringillam hanc vulgo dicunt, ut Gaza putat. Græci pleriq; Romani sermonis non vocem, sed si-  
gnificationem secuti, *σεισσηπιδα*, Latini à caudæ continuo motu, motacillam dici tradidere, Tor-  
quillam alii, à torque, quo collum insignita est, alii Turbinem, alii aliter nominarunt; sed nos Plinia-  
ni codicis macula jam eluta, ad significata nostra revertamur.

Quid et-  
iam verti-  
cellum à  
colliverfura  
vocant.

DICACITAS. CAP. L.

PER eam pictam nonnulli dicacem hominem intelligunt, propter insignem linguæ longitudinem,  
linguam enim habet Serpentibus similem, quam in longum mensura quatuor digitorum expor-  
rigit, rursusq; contrahit intra rostrum non complicatam, sed terreni lumbrici more collectam, & in  
se se reductam. Communis autem sermo verbosus garrulosque homines, ab instrumento ipso lin-  
guaces appellare solet. Sed ad linguam id etiam addemus, quod pedes habet Jynx, binis utrinq; digi-  
tis insignes: illi tamen hæc de Lynce dicta credidere.

Hæc à Plin.  
lib. 10. c. 97.

INCANTATIO. CAP. LI.

PASSim vero præcipuum ales hæc fuit incantationum signum: propterea quod ei amatorium  
quid natura inesse persuasum est. Quinetiam quæcumque ad rem amatoriam veneficia, phar-  
macia combu-  
maça,

Quomodo  
pro venefi-  
cia combu-  
maça,